

Loven; det vil frembringe en stor Deel Uleilighed, ligesom jeg ogsaa anseer det som givet, at dets Vedtagelse vil være det Samme som at stemme imod Loven, og jeg maa derfor anbefale ikke at gaae ind paa det. — Jeg har heller ikke den Betænkelighed ved det af Udvalget under Nr. 3 stillede Forslag. At give Regjeringen den deri foreslaaede Bemyndigelse kan let sætte den i Forlegenhed; det er ganske sandt, at det er muligt, at Staten ved sin Credit kan opnaae et billigere og fordeeltigere Laan, end Jernbaneselskabet vil være istand til; men det har sin for Crediten svækkende Betydning at bruge den paa en saadan Maade, og da jeg ikke tør ansee det for en fuldkommen Umulighed, at der jo kan tilveiebringes Enighed med Hensyn til den almindelige Jernbanesag, hvorved vi engagere vor Credit for bethdelige Summer, vilde jeg ansee det for utilraadeligt saamtidig hermed at engagere os for de ikke ubetydelige Beløb, hvorom der her er Tale. Jeg finder, at hele den private Charakter, Selskabet har, gjør, at vi bør overlade det selv at skaffe de fornødne Midler; det kan vel være, at Laanet paa denne Maade vil blive noget dyrere, hvad Selskabet imidlertid maa finde sig i, og jeg vil heller ikke nægte, at det maaskee ogsaa umiddelbart kan komme til at udøve nogen Indflydelse paa Staten, forsaavidt den muligviis kan komme til at tilskyde Beløb, som den ellers vilde være fri for, hvilket den ærede Ordfører ogsaa har udtalt. Jeg tør i det Hele taget antage, at disse Baner ere stillede saaledes, at de med Tiden vilde forrente 4 pCt., og jeg vil derfor ansee Ulempen ved at interessere Staten i et saa bethdeligt Laan for at være større end den mulige Besparelse af Renter og Rentens Rente, forsaavidt den i nogle Aar maatte tilskyde nogle Summer. Hvad den ærede Ordfører bemærkede, at Indløsningen af Banen da vilde blive dyrere, kan jeg ikke indrømme; thi jeg mener, at det er en Selvfølge, at i den Contract, der vil være at oprette med Regjeringen om Banens Anlæg, vil der være at tage Bestemmelse om, at Indløsningen indskrænkes alene til det paa Banen virkelig anvendte Beløb, og derved vil altsaa den Meerudgift, der fremkommer ved, at Selskabet ligger et Tab paa sine Obligationer,

blive et Beløb, som det selv maa bælle; det kunde jo maaskee ogsaa bestemmes, at det eventuelle Overskud først skulde anvendes til at afbringe dette Beløb. Efter hvad jeg saaledes har anført, vilde jeg foretrække Lovudkastet, som det foreligger; men jeg kan heller ikke have Noget at erindre imod Forslagene under Nr. 1 og Nr. 4, medens jeg derimod maa ønske, at de under Nr. 2 og 3 ikke blive vedtagne.

Sad: Det Forslag jeg tilligemed 14 ærede Medlemmer har tilladt mig at stille, og som den høitærede Minister nu har udtalt sig imod, gaaer væsentlig i den Retning, som ved anden Behandling blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage), idet det nemlig gaaer ud paa, at Staten til Gjengjæld for sin Garanti skal have Andeel i det Overskud, som muligviis senere kan komme. Dengang denne Lov forelaa til 1ste Behandling, udtalte jeg allerede, at jeg i og for sig var imod Loven, og jeg fremhævede dengang, at jeg navnlig var imod den af to Grunde, deels fordi Loven, som den paa den Tid forelaa, angik en Jernbane, hvilken Staten fornøftigviis ikke skulde give sin Understøttelse, og deels fordi denne Understøttelse ikke var begrændset, men var stillet saaledes at Staten stod den hele Risiko. Den første af de Udskættelser, jeg dengang gjorde imod Loven, er vel bleven rettet ved Behandlingen af det ærede Udvalg; men den sidste, at Staten vedbliver at staae den hele Risiko, er ikke bleven rettet. — Med Hensyn til den her foreliggende Jernbanesag ere Forholdene nu ikke saaledes som ved den, vi forleden behandlede, at man nemlig af et ydre Tryk maaskee maa finde sig foranlediget til at gaae ind paa Noget, som man ellers ikke ønskede; Sagen stiller sig saaledes, at vi aldeles frit kunne gaae ind paa Loven eller undlade det. Jeg tror imidlertid, at det, som er blevet anført ved flere forskellige Leiligheder, at det sjællandske Jernbaneselskab kunde drive denne Bane billigere og hensigtsmæssigere end nogetsomhelst andet Selskab, har saameget for sig, at hvis man nogenlunde kunde sikke, at dette Selskab, naar det fik Tilladelse til at anlægge Banen til Helsingør, ogsaa deeltog i de dermed forbundne Byrder, saa kunde der være Anledning